Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ.χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 16ος — Ἐν Ἀθήναις, 8 Αὐγούστου 1909 — Ἔτος 31ον.—Ἀριθ. 36

ΟΙ ΞΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΡΠΑΝΩΦ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ E. FORNEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. *(Συνέχεια)*

Ἡ Ἐδὶθ ἄφισε τὴν γραφίδα καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν ἀδελφόν της, παρετήρησε τὸ κατηφές του πρόσωπον.

— Μὰ τί εἶνε ; ἠρώτησε· τί τρέχει;

— Τρέχει ἕνα τραῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς φέρνει ..τί νομίζεις ;

— Τί ;

— Ἐξαδέλφους ἀπὸ τὴ Ρωσσία !

— Ἀπὸ τὴ Ρωσσία ;...Μίλα καλά !

— Μὰ δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω καλλίτερα ! Αὐτὸ εἶνε, σοῦ λέγω ! Ἔρχονται, ἔφθασαν, ὁρίστε!

Λέγων αὐτὰ ὁ Αὔγουστος, ἐπέσειε τὴν ἐπιστολήν του τραγικῶς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ Ἐδὶθ τὸν ἐκύτταζεν ἀκόμη, ὡς νὰ τὸν ἠρώτα ἂν ἀστειεύεται, ἀπεφάσισε νὰ ἐξηγηθῇ.

— Εἶχα γράψῃ γιὰ ἑνάριθμα γραμματόσημα...ξεύρεις...

— Δὲν ξεύρω τίποτε ἀπολύτως.

— Πῶς ; δὲν σοῦ τὸ εἶπα ποτέ ;

— Ὄχι.

— Δὲν ἦλθε περίστασις, φαίνεται· τὸ πρᾶγμα ἦτο τόσον ἀσήμαντον !

—Βλέπω ὅμως, ἀγαπητέ μου Αὔγουστε, ὅτι ἔξαφνα ἔγινε σημαντικόν.

— Ναί...Μὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ φαντασθῶ ὅτι θὰ εὑρίσκετο στὸν κόσμο χριστιανὸς μὲ τόνομα Β. Κορπανὼφ γιὰ νὰ λάβῃ τὸ γράμμα μου, καὶ τόσο ἠλίθιος ὥστε νὰ δεχθῇ τὴν πρόσκλησί μου ;! ἀνέκραξεν ὁ Αὔγουστος μὲ νέαν μανίαν, ρίπτων κάτω καὶ ποδοπατῶν τὴν ἐπιστολήν.

— Τὴν πρόσκλησί σου !... ἐπανέλαβε βραδέως ἡ Ἐδὶθ, ὡς νὰ ἤθελεν ἀκόμη νὰ ἐννοήσῃ. Τὴν πρόσκλησί σου! ...Τότε λοιπόν, τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ ποῦ σοῦ ἀναγγέλλουν... σὺ ὁ ἴδιος τὴν... χά, χά ! τί ἀστεῖο ! τί ἀστεῖο !

Καὶ ἀνατρέψασα τὴν κεφαλὴν ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν τοῦ καθίσματος, ἐξηκολούθησε νὰ γελᾷ θορυβωδῶς. Ἐγελοῦσε τόσον μὲ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Αὐγούστου, ὅσον καὶ μὲ τὴν κωμικὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν τοὺς ἔφερεν ὅλους τὸ τέχνασμα τοῦ μανιώδους συλλέκτου.

— Βασίσου λοιπὸν εἰς τὴν ἀγάπην τῶν ἀνθρώπων ! ἀπήγγειλεν ὁ Αὔγουστος σταυρόνων τοὺς βραχίονας μὲ κίνημα θεατρικόν. Τοὺς καλεῖς πρὸς βοήθειαν, καὶ αὐτοί... σὲ κοροϊδεύουν !...

«Ὁ κύριος Δυμπουᾶ ἤκουε τὸν υἱόν του μ' ἐσταυρωμένους βραχίονας...» (Σελ. 294, στ. β'.)

Κ' ἔκαμε μεταβολήν, διὰ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιον.

Ἐκτείνασα τὴν χεῖρα, ἡ Ἐδὶθ τῷ ἔφραξε τὸν δρόμον.

— Ἄφισέ με νὰ γελάσω...δὲν μπορῶ νὰ βαστάξω...Μὴ νομίζῃς ὅμως ὅτι θὰ σ' ἐγκαταλείψω κ' ἔτσι... Λοιπόν, ἔρχονται γρήγορα ; ἠρώτησε προσπαθοῦσα νὰ ἀναλάβῃ τὸ σοβαρόν της.

— Θὰ εἶν' ἐδῶ ἀπόψε.

Καὶ σηκώσας τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Κορπανώφ, τὴν ἐξεζάρωσε καὶ τὴν ἔτεινεν εἰς τὴν ἀδελφήν του: Ἰδὲς τί γράφουν...

Ἡ Ἐδὶθ, κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν, ἐγίνετο σοβαρὰ χωρὶς κόπον.

— Εἶνε ἀγαθοί ἄνθρωποι, ἀφελέστατοι, ἔλεγεν ἐν τῷ μεταξύ ὁ Αὔγουστος. Ἐκφράζουν μὲ τόσην ζωηρότητα τὴν χαράν των ποῦ θὰ ἰδοῦν τὸ Παρίσι! Καὶ τὸ πιστεύουν ὡς τὸ ἀληθινώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου, ὅτι θὰ τοὺς ὑποδεχθῇ ἐδῶ ἕνας ἐξάδελφος !

— Ἔλα, ἀνόητε....

Ἔσειε τὴν ὡραίαν της κεφαλήν, τώρα μὲ κάποιαν στενοχώριαν. Καὶ μετὰ σκέψιν ἑνὸς ἢ δύο λεπτῶν, εἶπε :

— Τί καθόμαστε ; Πρέπει νὰ εἰδοποιήσῃς τὸν μπαμπᾶ.

— Χμ ! ὡραία ὑποδοχὴ θὰ μοῦ κάμῃ !

— Νά, μὲ τὴν ἴδια εὐκαιρία, δός του πίσω καὶ αὐτό.

«Αὐτὸ» ἦτο τὸ ἀπολυτήριον τοῦ νέου, τὸ ὁποῖον ἡ Ἐδὶθ εἶχε δανεισθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα της, διὰ νὰ εἶνε βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἔκαμνε κανένα λάθος εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν Πρώτων καὶ Δευτέρων Βραβείων, τὰ ὁποῖα εἶχε λάβῃ ὁ ἀδελφός της εἰς ἐννέα διάφορα μαθήματα.

— Ἔλα καὶ σὺ μαζί μου, ἱκέτευσεν ὁ Αὔγουστος μὲ τὴν θρηνώδη φωνήν, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζετο εἰς τὰς κακάς του ὥρας.

— Ὄχι ἀμέσως. Δὲν εἶσαι μωρό, νὰ σὲ πάω ἀπὸ τὸ χεράκι... Δὲν θάργήσω ὅμως, ἡσύχασε.

Ἀναγνωρίσας ἐνδομύχως ὁ Αὔγουστος, ὅτι τὸ διάβημα ἦτο ἀναγκαῖον, διηυθύνθη, ἐφωδιασμένος μὲ τὸ ἀπολυτήριον καὶ τὴν ἀπαισίαν ἐπιστολήν, πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρός του.

Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν χηρευμένος, ὁ κύριος Δυμπουᾶ ἦτο ἐξ ὁλοκλήρου ἀφιερωμένος εἰς τὴν μελέτην. Διήρχετο τὰς ἡμέρας του εἰς τὴν βιβλιοθήκην του, μὲ μόνην τὴν συντροφιὰν τῶν βιβλίων του,

τὰ ὁποῖα ἐλάτρευεν ὅσον ὁ Αὔγουστος τὰ γραμματόσημά του.

Ὅταν ὁ υἱὸς εἰσῆλθεν, ὁ πατὴρ ἦτο βυθισμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν.

— Μπαμπᾶ! ἔκραξεν ὁ νέος, γνωρίζων ὅτι ὁ κ. Δυμπουᾶ δὲν ἐσήκωνε τὸ κεφάλι ἐὰν δὲν ἤκουε νὰ τὸν φωνάζουν.

— Ἀ! σ' εἶσαι, Αὔγουστε; Τί συμβαίνει, παιδί μου; ἠρώτησε χωρὶς νὰ ἀφήσῃ τὸ βιβλίον του.

— Ἤθελα νὰ σοῦ ὁμιλήσω.

Ὁ σοβαρὸς τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐλέχθη τοῦτο, ἀνησύχησε κάπως τὸν κ. Δυμπουᾶ, ὁ ὁποῖος ἔθεσε τὸν *σελιδοδείκτην* ἀνάμεσα εἰς τὸ βιβλίο, τὸ ἔκλεισε καὶ μετεκίνησε τὴν περιστρεφομένην πολυθρόναν του καθ' ἡμικύκλιον.

Ἡ κίνησις αὕτη τὸν ἔφερεν ἀπέναντι τοῦ υἱοῦ του καὶ τῷ ἐπέτρεψε νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀναστατωμένην του ὄψιν.

— Περὶ τίνος πρόκειται; ἠρώτησεν ἐπὶ μᾶλλον ἀνήσυχος.

— Εἶνε μία ἱστορία διαβολεμένη! . . . Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ τὴν 'πῶ... θὰ μὲ μαλώσῃς . . . . Ἀλλὰ νά, πάρε πρῶτα αὐτὸ ποῦ σοῦ στέλνει πίσω ἡ Ἐδίθ.

«Ἀπὸ τὴ Ρωσσία!...»
(Σελ. 293, στ. α')

— Ἄ, ἄ! μοῦ θυμίζεις πρῶτα τοὺς θριάμβους σου! ἔκαμεν ὁ κ. Δυμπουᾶ, μ' ἐλαφρότατον μειδίαμα ἀνεγείρον τὰς γωνίας τῶν χειλέων· θὰ εἶνε λοιπὸν πολὺ σοβαρόν, ἔ; λέγε!

— Ὁρίστε, διάβασε αὐτὸ τὸ γράμμα.

Ὁ Αὔγουστος ἔτεινε πρὸς τὸν πατέρα του τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Βλαδιμήρου Κορπανώφ.

Ὁ κύριος Δυμπουᾶ τὴν ἀνέγνωσε κατ' ἀρχὰς προχάδην, ἔπειτα πάλιν βραδέως, ἀναλύων τὸ νόημα ἑκάστης φράσεως.

— Πρὸς ποῖον λοιπὸν ἀπευθύνεται αὐτὸ τὸ γράμμα; ἠρώτησε.

— Πρὸς ἐμέ, μπαμπᾶ. Τὸ ἔλαβα πρὸ ὀλίγου μὲ τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ὁ κ. Δυμπουᾶ ἐκύτταξε τὸν υἱόν του μὲ μεγάλην ἀπορίαν.

— Μ' αὐτὸ εἶνε ἀπάντησις! Ἔγραψες λοιπὸν ἐσὺ πρὸς τὸν κ. Κορπανώφ;

— Δηλαδή... νά... εἶχα γράψῃ πρὸς ἕνα Κορπανώφ οἱονδήποτε, μὲ τὴν ἰδέα πῶς δὲν θὰ ὑπάρχῃ, ἀφοῦ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἔπλασα τὸ ὄνομα αὐτό, μὲ τὰ γράμματα ποῦ μοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν κατὰ τύχην.

— Καὶ πρὸς τί αὐτὴ ἡ ἀλληλογραφία;

Ὁ Αὔγουστος ἠναγκάσθη τότε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ἀθῶον του τέχνασμα πρὸς ἄγραν ἐναρίθμων γραμματοσήμων.

Ὁ κύριος Δυμπουᾶ ἤκουε μ' ἐσταυρωμένους βραχίονας, καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς διεσταλμένους ἀπὸ τὴν ἔκπληξιν. Ἐὰν δὲν ἐσκέπτετο νὰ περισώσῃ τὸ γόητρον τῆς πατρικῆς ἐξουσίας, θὰ ἔκαμνε τόρα ὅ,τι καὶ ἡ Ἐδίθ.

Ἀλλὰ δὲν ἐγέλασε μέχρι τέλους. Ἀπεναντίας ἐσοβαρεύετο ὁλονέν περισσότερον. Ἡ ἱστορία αὐτή, τὸ προηθάνετο, θὰ τῷ παρεῖχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ δώσῃ ἓν καλὸν μάθημα εἰς τὸν υἱόν του, — μάθημα τόσῳ μᾶλλον ὠφέλιμον, καθ' ὅσον ὁ ἀπερίσκεπτος τὸ εἶχε προκαλέσῃ μόνος του.

Τὸ μέγα ἐλάττωμα τῷ ὄντι τοῦ κατὰ τἆλλα λαμπροῦ αὐτοῦ *παιδιοῦ*, ἦτο ὅτι οὐδέποτε ἐσκέπτετο καλῶς τὸ πραττόμενον. Ἐλησμόνει καθολοκληρίαν τὸ σοφὸν παράγγελμα: *νόει καὶ τότε πράττε*. Χιλιάκις ὡς τώρα ὁ «μπαμπᾶς» εἶχε παρακληθῆ νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰπαλλάξῃ τὸν νέον ἀπὸ ἀμηχανίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν εἶχε φέρῃ κάποια ἀπερισκεψία του. Ἔπρεπεν, ἦτο ἀνάγκη νὰ μάθῃ ἐπιτέλους, εἰς βάρος του, ὅτι εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν ἡλικίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕκαστος εἶνε πλέον προσωπικῶς ὑπεύθυνος διὰ τὰς πράξεις του.

Συγκρατῶν λοιπὸν τὴν ἱλαρότητά του πρὸ τοῦ κωμικῶς *καταιβασμένου* προσώπου τοῦ υἱοῦ του, ὁ κύριος Δυμπουᾶ ἠρκέσθη νὰ ἐρωτήσῃ:

— Μὰ τί ἔγραψες ἐσύ, ὥστε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἄμεσον καὶ ἐνθουσιώδη αὐτὴν ἀποδοχήν; Εἶμαι περίεργος νὰ μάθω.

— Ἔχω τὸ σχέδιον τῆς ἐπιστολῆς μου. Θέλεις νὰ σοῦ τὸ φέρω;

— Πήγαινε.

Ὁ Αὔγουστος ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὁπόθεν ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον κρατῶν φύλλον χάρτου.

— Νά το! εἶπε μὲ φωνὴν σχεδὸν γαλήνιον, διότι τὸ ἤρεμον, τὸ μᾶλλον γελαστὸν πρόσωπον τοῦ πατρός του τὸν ἔκαμε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι «κι' αὐτὸ θὰ ἐπερνοῦσεν ἔτσι...»

Ὁ κ. Δυμπουᾶ ἀνέγνωσε χαμηλοφώνως, μὲ εἴρωνα προσοχήν, τὴν ἐπιστολὴν τοῦ υἱοῦ του:

«Ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε,

« Μαθὼν κατὰ τύχην ὅτι διαμένετε ἐν , σπεύδω νὰ σᾶς γράψω τὴν παροῦσαν, διότι ἐπιθυμῶ πολὺ νὰνανεωθοῦν αἱ οἰκογενειακαί μας σχέσεις, αἱ ὁποῖαι διεκόπησαν πρὸ πολλοῦ.

« Τῷ ὄντι, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Ἐπαναστάσεως, τῷ 1789, ὁ ἀδελφὸς τοῦ προπάππου μου μετηνάστευσεν εἰς καὶ ἐγκατεστάθη ἐκεῖ. Καθὼς ἔμαθον ἐσχάτως, ἡ θυγάτηρ του εἶχεν ὑπανδρευθῆ κάποιον κύριον , ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ γάμου τούτου ἔγινε πρῶτος ἐξάδελφος τοῦ πάππου μου. Ἔχω δεδομένα νὰ πιστεύω, ὅτι ὁ ἐξάδελφος αὐτὸς ἦτο ὁ πάππος ὁ ἰδικός σας. Εἴμεθα λοιπὸν συγγενεῖς ὄχι ὀλίγον στενοί. Ἐκ τούτου ἡ ζωηρὰ ἐπιθυμία, τὴν ὁποίαν ἔχω, ὅπως ἐπέλθῃ προσέγγισις καὶ συνάφειά μεταξὺ τῶν δύο κλάδων τῆς οἰκογενείας. Ἔρχεσθε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε εἰς τὴν Γαλλίαν; Θὰ ἤμουν τόσον εὐτυχὴς νὰ σᾶς φιλοξενήσω εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ νὰ σᾶς ξεναγήσω εἰς τὸ *ὡραῖον μας Παρίσι*! Τίποτε δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ μ' εὐχαριστήσῃ περισσότερον, *παρὰ νὰ τὸ ἐμάνθανον ταχέως ὅτι ἀποδέχεσθε* τὴν ἐγκάρδιον αὐτὴν πρόσκλησιν, τὴν ὁποίαν δικαιολογοῦν ἄλλως τε οἱ συγγενικοί μας δεσμοί.

« Δεχθῆτε, ἀγάπητέ μου ἐξάδελφε, τὴν ἔκφρασιν τῶν διακεκριμένων μου αἰσθημάτων ἀγάπης καὶ ὑπολήψεως.

« ΑΓΓΟΥΣΤΟΣ ΔΥΜΠΟΥΑ,
«244, boulevard Saint-Germain, Paris»

— Διάβολε! ἔχεις, βλέπω, φαντασία! ἀνέκραξεν ὁ κ. Δυμπουᾶ. Πρὸς τί ὅλαι αὐταὶ αἱ λεκτομέρειαι, αὐτὸ τὸ ἐγκάρδιον ὕφος;

— Διὰ νὰ συγκινήσω τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Ταχυδρομείου. Χωρὶς αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ ἐπέστρεφαν τὰς ἐπιστολάς μου· ἔγω πικρὰν πεῖραν!

— Καὶ αὐτὸ ἐδῶ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δυμπουᾶ, ἐπιθέτων τὸν δάκτυλον ἐφ' ἑνὸς τῶν κενῶν, τὰ ὁποῖα διέκοπτον ἐδῶ κ' *ἐκεῖ τὴν συνέχειαν τῆς ἐπιστολῆς*.

— Αὐτὰ τὰ λευκά; Εἶνε διὰ νὰ τὰ συμπληρόνω, *προσθέτων ἑκάστοτε τὰ* ὀνόματα.

— Ἄ, ὥστε ἡ ἐπιστολή σου εἶνε στερεότυπος.

— Φυσικά. Ἐκοπίασα διὰ νὰ καταστρώσω τὸ σχέδιόν της· δὲν ἔπρεπε νὰ κοπιάζω κάθε φορὰν διὰ νὰ συνθέτω ἄλλην. Δὲν ὑπάρχει, βλέπετε, φόβος, — κροσέθεσεν ὁ Αὔγουστος, — νὰ συγκοινωνήσουν ποτὲ αἱ ἐπιστολαί μου καὶ νὰναποκοινωθοῦν ἀμοιβαίως, ἀφοῦ οἱ παραλῆπται εἶνε φανταστικοί....

— Καὶ ὅμως ὅλα γίνονται... Πόσας τέτοιας ἐγκυκλίους ἔστειλες ὡς τώρα;

— Μὰ... πολλάς... Ἔχω στείλῃ στὴ Βραζιλία. στὸ Τρανσβάαλ, στὴν Κίνα, στὴν Ἰαπωνία, στὴν Ἑλλάδα, στὴν Κούβα, στὰς Φιλιππίνας, στὴν Νορβηγία... ξέρω κ' ἐγώ; Τελοσπάντων, αὐτὴ τὴ στιγμή, δώδεκα γυρίζουν τὸν κόσμο, — δηλαδὴ ἑνδεκα, διότι ἡ δωδεκάτη... νά την!

Καὶ ὁ Αὔγουστος ἐστέναξεν ἀλγεινῶς.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ κ. Δυμπουᾶ δὲν ἐκρατήθη: Ἐξερράγη εἰς γέλωτα κατὰ πρόσωπον τοῦ υἱοῦ του, ὁ ὁποῖος εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἄγαλμα Ἀπελπισίας.

Ἡ Ἐδίθ ἔκρινε τὴν στιγμὴν κατάλληλον νὰ ἐπέμβῃ. Εἶχε καταστρώσῃ ἓν σχέδιον, τὸ ὁποῖον ὑπέβαλεν εἰς τὸν πατέρα της: Θὰ ἐδέχοντο τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους καὶ θὰ τοὺς ἐφιλοξένουν, καθὼς τοῖς εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ Αὔγουστος, χωρὶς ὁπωσδήποτε νὰ τοὺς ἀρίσουν πολὺ νὰ πιστεύουν εἰς ἕνα μῦθον περὶ συγγενείας, τοῦ ὁποίου, διὰ νὰ σωθῆ ἡ σοβαρότης καὶ ἡ φιλαλήθεια τοῦ νέου, ἠμποροῦσαν νὰ τοὺς πείσουν ὅτι τὸ πρῶτον θύμα ὑπῆρξεν αὐτός.

— Ὄχι, διέκοψεν ὁ κ. Δυμπουᾶ, διότι θὰ ἤμεθα πάλιν ὑποχρεωμένοι νὰ προσποιούμεθα. Καὶ τίποτε δὲν ἀποτροπιάζομαι περισσότερον ἀπὸ τὸ ψεῦδος, ὅσον ἀθῶον καὶ ἂν εἶνε.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο! ἀνέκραξεν ὁ Αὔγουστος μὲ ὁρμήν.

— Ἀπόδειξις ἡ ἐπιστολή σου!...

— Μὰ νομίζεις ὅτι τὸ συλλογίθηκα πῶς γράφω ψεύματα;

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΛΑΙ αἱ Ἀθῆναι γελοῦν μὲ τὸν «Κινηματογράφον τοῦ 1909», τὴν νέαν Ἐπιθεώρησιν τοῦ κ. Π. Δημητρακοπούλου ἡ ὁποία παίζεται εἰς τὴν Ν. Σκηνήν. Καὶ ἐπειδὴ τὴν ἄλλην φορὰν σᾶς ὡμίλησα διὰ τὸ «Σκάτιν-Ρίγκ» καὶ ἔμαθα ὅτι ἡ ἐπιστολή μου ἐκείνη σᾶς διεσκέδασε πολύ, σήμερα θὰ σᾶς εἴπω μερικὰ ἀπὸ τὸν «Κινηματογράφον».

Ὑπάρχει φέτος ρεῦμα ἐναντίον τῶν Ἐπιθεωρήσεων. Αἱ ἐφημερίδες τὰς ἐκτύπησαν πολὺ καὶ ἔκαμαν τὸν κόσμον νὰ ζητῇ ἀπὸ τὸ θέατρον κάτι σοβαρώτερον. Τὸ ρεῦμα αὐτὸ ὀλίγον ἔλειψε νὰ παρασύρῃ καὶ τὸν «Κινηματογράφον». Ἀλλ' εἶχε τόσα ἔξυπνα πράγματα, ὥστε ἐνίκησεν, ἐστάθη, καὶ ἀφοῦ ἐκαθαρίσθη ἀπὸ μερικὰ περιττά, ἐξηκολούθησε τὰς παραστάσεις του μὲ πολὺν κόσμον καὶ μὲ ἄφθονα γέλια καὶ χειροκροτήματα.

Κ' ἐγὼ προτιμῶ εἰς τὸ θέατρον τὰ σοβαρὰ καὶ τὰ ὑψηλά, — μίαν τραγῳδίαν, ἕνα δράμα, μίαν κλασσικὴν κωμῳδίαν. Ἀλλ' αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε τέλεια καὶ νὰ παίζωνται τελείως. Εἰδεμή, ἀπὸ τὰ μέτρια ποῦ μᾶς δίδουν συνήθως τὰ θέατρά μας, προτιμωτέρα εἶνε μία καλὴ Ἐπιθεώρησις, μ' ἐξυπνάδες καὶ τραγουδάκια. Ἄλλως τε ἀποτελεῖ καὶ ποικιλίαν, ἡ ὁποία καὶ εἰς τὸ φαγητόν, καὶ εἰς τὸ θέατρον, καὶ εἰς τὸν περίπατον, καὶ εἰς τὴν μελέτην, καὶ εἰς ὅλην τὴν ζωὴν εἶνε ἀναγκαία.

Ἐπῆγα λοιπὸν δυὸ-τρεῖς φορὲς εἰς τὸν «Κινηματογράφον» καὶ σᾶς βεβαιῶ ὅτι διεσκέδασα πολύ. Ἔχει πνεῦμα αὐτὸς ὁ κ. Δημητρακόπουλος! Τί ἔξυπνα ποῦ μᾶς παρουσιάζει π. χ. τὴν *Διπλωματίαν*! Εἶνε μία ἀνδροπρεπὴς κυρία, μὲ φράκο, μὲ ψηλὸ καπέλο, μὲ ἄσπρα γάντια καὶ μὲ μονόκλ. Τυφλὴ δὲ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μάτια.

— Γιατί λοιπὸν λέγεσαι Διπλομματία; τὴν ἐρωτᾷ ὁ Κινέζος Τὲν-Τζὲ-Ρές.

— Ἄ, δὲν ξέρετε ἀπὸ συναίρεσιν, ἀπαντᾷ ἐκείνη· δι-λῆ-ὀμματία = διπλωματία.

Εἰς τὰς κατόπιν ἐρωτήσεις, ὡς Διπλωματία ποῦ εἶνε, ἀπαντᾷ ὅλο μὲ... *νότες*.

— Ποῦ εἶνε ἡ διπλωματικὴ μέθοδός σου;

— Μί-μί-λά!...

— Ἄ, *μὴ μιλᾷ*, ἐκατάλαβα. Ὥστε εἰς ὅλας τὰς ἐθνικὰς περιστάσεις σὲ κυριεύει;....

— Λά-φά-σί!

— Ἡ *ἀφασία, ὡραῖα*!... Καὶ πόσας ὥρας ἐργάζεσαι τὸ ἡμερονύκτιον;

— *Μί-σί*...

— Καὶ τὰς ὑπολοίπους, ποῦ τὰς περνᾷς;

— Ντό-ρέ...

— Ἄ, εἰς τὸ *Ντορέ*, (τὸ ἀριστοκρατικὸν Ζαχαροπλαστεῖον) ἐκατάλαβα.

Καὶ οὕτω καθεξῆς.

Πολὺ ἔξυπνη εἶνε καὶ ἡ σκηνὴ τῶν διαφόρων Ἐπαγγελματιῶν, οἱ ὁποῖοι κάμνουν συλλαλητήριον διὰ νὰ διορθώσουν τὸ κράτος. Ἀπὸ τὰς μεταφορὰς ποῦ μεταχειρίζεται ἕκαστος, ὁ Τέν-Τζε-Ρὲν ἐννοεῖ τὸ ἐπάγγελμά του.

— Ψαλίδι στὸν Προϋπολογισμό! φωνάζει ἕνας· φθάνει πιὰ ἡ σπατάλη· ψαλλίδι!

— Ράφτης θὰ εἶνε, λέγει ὁ Κινέζος.

— Τὸ μαχαῖρι ἔφθασε στὸ κόκκαλο! φωνάζει ἄλλος.

— Αὐτὸς εἶνε χασάπης!

— Πρέπει νὰ τοὺς μαζέψουμε τὰ λουριά! ἀπειλεῖ *τρίτος*.

— Σίγουρα εἶνε ἀμαξᾶς.

— Ὅλοι τους εἶνε τενεκέδες! ὑβρίζει τέταρτος.

— Νὰ κ' ἕνας φαναρτζῆς!...

— Αὐτὸ εἶνε ἡ μεγαλειτέρα πλάνη! φωνάζει ἄλλος.

— Μπᾶ; τί εἶσαι σύ; ἐρωτᾷ μὴ ἐννοῶν αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Κινέζος.

— Μαραγκὸς ντέ! δὲν ἀκοῦς *πλάνη*;

— Ἂν δὲν κάμουμε ἔτσι, λέγει ἄλλος, θὰ μᾶς μείνῃ ἡ γάνα στὰ μοῦτρα.

— Μάγερας εἶσαι τοῦ λόγου σου;

— Ὄχι! εἶμαι γανωματής.

Καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὴν σκηνὴν τῆς Νοσμαντείας, παρουσιάζουν εἰς τὴν Νοσμάντιδα ἕνα δραματικὸν συγγραφέα.

— Τί βλέπεις εἰς τὸν νοῦν τους, τὴν ἐρωτοῦν.

— Μαξιλάρια! ἀπαντᾷ ἐκείνη.

Ἔπειτα τῆς παρουσιάζουν ἕνα Ὑπουργόν.

— Καὶ αὐτὸς τί σκέπτεται;

— Τίποτε.

— Πῶς τίποτε; γιὰ κύτταξε καλλίτερα.

— Μὰ δὲν βλέπω τίποτε! τίποτε! τίποτε! ἀπαντᾷ θυμωμένη καὶ φεύγει.

Ἀκράτητα γέλια προκαλεῖ ἡ σκηνὴ τῆς Νέας Τουρκίας μὲ τὰ κανόνια της καὶ τὰ θωρηκτά της. Φόβος καὶ τρόμος κυριεύει τὸν Τεν-Τζε-Ρέν, ὅταν ἔρχεται τὸ θωρηκτόν, καὶ στήνεται τὸ κανόνι καὶ *διατάσσεται* «πῦρ!» Ἀλλ' ἔξαφνα, ἀπὸ μὲν τὸ κανόνι βγαίνει . . . παγωμένη λεμονάδα (γιάτσο), ἀπὸ δὲ τὸ θωρηκτὸν *μουχαλεμπί*.

Εἰς τὴν σκηνὴν τῆς Ἀστυνομικῆς Λογοκρισίας ἀκούεται καὶ ἡ ἑξῆς εὐφυεστάτη ἀπορία: «Περίεργον πρᾶγμα! εἰς τὸν τόπον αὐτὸν *λόγος* δὲν ὑπάρχει, *κρίσις* δὲν ὑπάρχει, καὶ ὅμως ὑπάρχει *λογοκρισία*!»

Ἀλλ' ἡ μεγαλειτέρα ἑλξις τοῦ «Κινηματογράφου» εἶνε τὸ Παράρτημα. Παρουσιάζεται ἕνας ζωηρὸς καὶ ἐξυπνότατος λοῦστρος, (τὸν ὁποῖον ὑποκρίνεται ἀμιμήτως ἡ Δὶς Κοτοπούλη,) πωλῶν παραρτήματα καὶ ἀναγινώσκων τραγουδιστὰ τὸ περιεχόμενόν των. Εἶνε τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας εἰς στίχους σατυρικούς, πάντοτε καταχειροκροτουμένους. Ἓν ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὀκτάστιχα, λυποῦμαι ποῦ δὲν τὸ ξεύρω ἀπέξω νὰ σᾶς τὸ βάλω ἐδῶ. Ἡμποροῦσε νὰ ἐδημοσιεύετο καὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν» μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Ἀνανία: Ὁμιλεῖ διὰ τὰ δένδρα τῆς ὁδοῦ Σταδίου, τὰς πτωχὰς ἐκείνας ἀκακίας, αἱ ὁποῖαι ἐκόψησαν ἀσπλάγχνως, διὰ νὰ πλατύνῃ ὁ δρόμος. Ἦσαν *ἀκακίαι*, λέγει, καὶ διὰ τοῦτο ἐθεωρήθησαν περιττάι. Καὶ ἐπιλέγει:

Ἂν ἦταν μοναχὰ — *κασίαι*
Δὲν θὰ τὲς *κόβαμε* ποτέ!

Τώρα, εἶνε περιττὸν βέβαια νὰ σᾶς εἴπω ὅτι καὶ εἰς τὸν «Κινηματογράφον» ὑπάρχουν σκηναὶ ποῦ δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σας, καὶ ὅτι, — τὰ κορίτσια τουλάχιστον καὶ οἱ μικρότεροι, — δὲν πρέπει νὰ ὑπάγετε νὰ τὸν ἰδῆτε, ἀλλὰ νἀρκεσθῆτε εἰς αὐτὰ ποῦ σᾶς ἔγραψα.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΛΥΣΙΣ ΕΝΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

[ΔΙΗΓΗΜΑ ΥΠΟ L. LECOMTE]

Ε'. *(Συνέχεια)*

Ὁ ἱερεὺς ἐξηκολούθησε τὴν διήγησίν του :

— Ὁ θεῖος ἀπουσίαζε τὴν ἡμέραν ἐκείνην—πρᾶγμα ὕποπτον, καθὼς θὰ ἰδῆτε... Ὁπωσδήποτε, ὁ Ἰούλιος παρέθεσε γεῦμα ἀπὸ κρύα φαγητὰ εἰς τὸν πρώην συμμαθητήν του, καὶ προπάντων τὸν ἠνάγκασε νὰ πιῇ ὑπερμέτρως. Ἔπειτα ἔκαμαν καὶ οἱ δύο ἕνα μακρυνὸν περίπατον, μὲ πολλοὺς σταθμοὺς εἰς τὰ διάφορα καπηλεῖα. Τέλος πάντων, δὲν εἰξεύρει κανεὶς πῶς, ὁ Γκουλβὰν εὑρέθη τὰ μεσάνυκτα (*) πεσμένος εἰς ἕνα λειβάδι, δύο βήματα μακρὰν ἀπὸ τὸ σπίτι του... Ἐξύπνησεν ἢ μᾶλλον σύνῆλθεν ἀπὸ τὴν

«Φύγε !...» (Σελ. 296, στ. β'.)

νάρκην του, καὶ ἀνεγνώρισε τὸ μέρος εὐκόλως, διότι ἡ σελήνη, ἡ ὁποία ἔλαμπεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἐφώτιζε τἀντικείμενα ὡς ἐν ἡμέρᾳ...

Ἀκόμη τριπλίζων ἀπὸ τὴν μέθην, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν... Εὗρεν ὅλας τὰς θύρας ἀνοικτὰς καὶ... τὸν πατέρα του, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ κυνῆγι ἀλλὰ δὲν εἶχε κοιμηθῆ ἀκόμη. Τὸν προϋπήντησεν ἄγριος, ἀπειλητικός :

— Ἀ, καλῶς ὡρισες!.. Μπράβο!... Δός μου γρήγορα τὸ πορτοφόλι σου !

Ὁ Γκουλβὰν ὑπήκουσεν ἀδιστάκτως καὶ παρέδωσε τὸ πορτοφόλι του εἰς τὸν βαρῶνον, καθὼς καὶ τὴν δέσμην τῶν κλειδίων του.

Ὁ κύριος Ἐνορὶ ἐμέτρησε τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα περιεῖχε τὸ πορτοφόλι.

— Ἕξη χρυσᾶ εἰκοσάφραγκα... ἕνδεκα φράγκα ἀσημένια... καὶ πενῆντα λεπτά ! . . . ἀνέκραξε καταθυμωμένος. —Ποῖος σοῦ τὰ ἔδωκε αὐτά ; ἔ ;

Ὁ Γκουλβὰν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐντρόμους, καὶ ὠχρὸς ἀπὸ ἀγωνίαν :

— Δὲν . . . δὲν ἐννοῶ . . . δὲν ξέρω ! ἐψέλλισε.

— Δὲν ξέρεις ! ; ἀνέκραξεν ὁ βαρῶνος. Δηλαδὴ μοῦ ἔκλεψες...δύο χιλιάδες πεντακόσια τόσα φράγκα...γιὰ νὰ μεθοκοπήσῃς καὶ τὰ λοιπά...Ὅταν ἐπέστρεψα, βρῆκα πόρτες καὶ παράθυρα ἀνοικτά...Εἶσαι κλέπτης !..Κράτησε τὸ ὑπόλοιπον τῶν κλοπιμαίων, καί...

Ἔπειτα, μὲ ὀργίλον κίνημα, ὁ κύριος Ἐνορὶ προσέθεσε :

— Φύγε !

Χωρὶς λέξιν, χωρὶς διαμαρτυρίαν, ὁ Γκουλβὰν ἐξῆλθεν ὑπερήφανος, μὲ τὸ μέτωπον ὑψηλά, ἐνῷ ὁ πατέρας του ἐθημάτιζε πυρετωδῶς εἰς τὸ δωμάτιον.

Μετὰ δέκα λεπτὰ μετενόησε καὶ ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν νὰ στείλῃ νὰ φωνάξουν τὸν υἱόν του.

— Ἐφφλάμ !

Ἀλλ' ὅταν ἐνεφανίσθη ὁ ὑπηρέτης καὶ τὸν ἠρώτησε τί θέλει:

— Τίποτε ! ἀπεκρίθη ὁ βαρῶνος μὲ λύσσαν.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Γκουλβὰν ἔφευγε, σχεδὸν τρέχων. Μόλις τοῦ ἐχρειάσθη μισὴ ὥρα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἰουλίου, τὸν ὁποῖον εὗρε σηκωμένον καὶ ἑτοιμαζόμενον νὰ φύγῃ μὲ τὸ τραῖνον τῶν τεσσάρων καὶ τριάντα.

Ἄλλως τε «δὲν ἐννοοῦσε τίποτε ἐξ ὅσων συνέβησαν εἰς τὸν φίλον του». Τὸν εἶχεν ἀφίσῃ διακόσια μέτρα μακρὰν τῆς οἰκίας του... Ἐφαίνετο πολὺ νυσταγμένος...Τὴν ὥραν ποῦ ἐκοιμᾶτο, βεβαίως, κλέπται θὰ τοῦ ἔπῃραν τὰ κλειδιά του, θὰ τοῦ ἄνοιξαν τὸ σπίτι, κτλ. κτλ.

— Ἀλλὰ πῶς βρέθηκαν αὐτὰ τὰ χρήματα στὸ πορτοφόλι μου ;.,. καὶ τὰ κλειδιά μου πῶς βρέθηκαν ἐπάνω μου;..

— Ἀλήθεια, περίεργο !..Καὶ τώρα, τί θὰ κάμῃς ;

— Δὲν ξέρω τίποτε...Θὰ φύγω, νά !

— Ἔχεις χρήματα ; Ὄχι ; Νά, πάρε δύο εἰκοσάφραγκα.

Ὁ Γκουλβὰν τὰ ἐδέχθη, μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ τὰ ἐπιστρέψῃ μίαν ἡμέραν, καὶ ἄφισε τὸν φίλον του νὰποτελειώσῃ τὰς ἑτοιμασίας τοῦ ὑποπτου ταξειδίου του.

Ἔφυγε.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ καμμίαν φοράν, ὅταν θὰ τὰς μάθω, καὶ ἂν μοῦ ἐπιτραπῇ, ὅλας τὰς περιπετείας, ὅλα τὰ βάσανα ποῦ ὑπέφερε δύο ὁλόκληρα χρόνια. Τώρα θὰ σᾶς εἴπω ἐν συντόμῳ τὸ τέλος.

Ἀνέκαθεν μὲ ἀγαποῦσε. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του, μοῦ ἔγραψεν ἀπὸ τὴν Τούρην,ὅπου ἐζητοῦσεν ἐργασίαν, ἀλλὰ δὲν εὕρισκεν ἐλλείψει πιστοποιητικοῦ. Μὲ ἐβεβαίονε περὶ τῆς ἀθωότητός του, ἀλλὰ μὲ παρεκάλει νὰ μὴ ἐμιλήσω ποτὲ περὶ αὐτοῦ εἰς τὸν πατέρα του. Μοῦ ὑπέσχετο νὰ μὲ κρατῇ πάντοτε ἐνήμερον τῶν τυχῶν του, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπαυσε νὰ κάμνῃ τακτικώτατα.

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα, πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν, ἕνας συνάδελφός μου, ὁ ἱερεὺς τοῦ Νοσοκομείου Σαὶν-Λουὶ τῆς πόλεως Λ..., μοὶ ἔκαμε μίαν σημαντικωτάτην ἀνακοίνωσιν : Ὁ Ἰούλιος, ὁ ψευδὴς φίλος τοῦ δυστυχοῦς Γκουλβάν, εἶχεν ἀποθάνῃ εἰς τὸ κατάστημα ἐκεῖνο, κατόπι μακρᾶς ἀσθενείας, ὀφειλομένης εἰς τὴν παραλυμένην ζωήν του. Παρακινούμενος δὲ ἀπὸ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως, παρέδωσεν εἰς τὸν ἱερέα, ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, ἔγγραφον ὑπογεγραμμένον ἰδιοχείρως, διὰ τοῦ ὁποίου ὡμολόγει ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἔνοχος τῆς κλοπῆς, τῆς διαπραχθείσης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ βαρώνου, πατρὸς τοῦ Γκουλβάν. Τὴν ὁμολογίαν αὐτὴν ὁ συνάδελφός μου εἶχεν ἐσώκλειστον εἰς τὴν ἐπιστολήν του.

Φαντάζεσθε μὲ πόσην βίαν ἔσπευσα νὰ γράψω πρὸς τὸν δυστυχῆ νέον αὐτὴν τὴν εἴδησιν, καὶ νὰ τῷ στείλω εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου εὑρίσκετο τότε, τἀναγκαῖα διὰ τὸ ταξεῖδι του χρήματα. Ἔφθασεν ἐδῶ χθὲς τὸ βράδυ..Σήμερα τὸ πρωὶ ἔτρεξα εὐθὺς καὶ διηγήθην τὰ πάντα εἰς τὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ἔλειψε νἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν χαράν του. Τὰ ἐπίλοιπα τὰ γνωρίζετε.

. . . . . .

Εἰς τὴν διήγησιν τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω τίποτε ἄλλο, εἰμὴ ὅτι, ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, αὐτός, ὁ βαρῶνος, ὁ Γκουλβὰν καὶ ἐγὼ συνεδέθημεν διὰ φιλίας ζωηρᾶς καὶ εἰλικρινοῦς.

Καὶ τώρα, ὁσάκις ἡ γηραιά μου Κάτελ ὁμιλῇ περὶ τοῦ κυρίου Ἐνορὶ καὶ τοῦ Ἐφφλάμ, δὲν παραλείπει ποτὲ νὰ μοῦ ψιθυρίσῃ εἰς τὸ αὐτί :

— Σίγουρα δὲν εἶνε ὅσο ἄσταυροι εἶχα νομίσῃ,—μὰ τὸ ναί, κύριε Ὑβών!

(Τέλος) . ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελὶς 277.

Η ΜΙΚΡΗ ΜΑΥΡΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ A. LATOUCHE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'. *(Συνέχεια)*

Ὁ βασιλεὺς Γουμίρης κυττάζει ἔκπληκτος τὴν γενναίαν κόρην. Ἕνας σκλάβος φέρνει τὸν βούρδουλαν καὶ τὸν παρουσιάζει εἰς τὸν Γκα'Ντοὺ διὰ νὰ κτυπήσῃ. Ἀλλ' αὐτὸς ὀπισθοχωρεῖ.

Τότε ἡ Ὀ'Δάλια τοῦ λέγει:

— Πρέπει νὰ ὑπακούσῃς, κύριέ μου. Ἀλλὰ μὴ φοβᾶσαι, οὔτε θὰ κινηθῶ, οὔτε θὰ βγάλω ἄχνα.

Ἅμα εἶπεν αὐτά, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἐπερίμενεν.

Ὁ μαῦρος δοῦλος παρουσιάζει καὶ πάλιν τὸν βούρδουλαν εἰς τὸν Γκα'Ντού. Αὐτὸς ἁπλόνει τὸ χέρι μηχανικῶς, τὸν παίρνει, προχωρεῖ ἀπροθύμως πρὸς τὴν Ὀ'Δάλιαν καὶ κάμνει νὰ τὴν κτυπήσῃ... Ἀλλ' ἀμέσως τὸ χέρι του παραλύει, ὁ βούρδουλας πίπτει κάτω, καὶ ὁ Γκα'Ντοὺ ψιθυρίζει :

— Δὲν μπορῶ !

— Δὲν θέλεις, υἱὲ τῆς ἐκδικήσεώς μου ; ἐφώναξεν ὁ βασιλεὺς μὲ θυμόν. Πολὺ καλά., στὴ θέσι της θὰ τιμωρηθῇς ἐσύ.

Καὶ ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ὀ'Δάλιαν:

— Φύγε ἀπὸ τὸ στύλο, σκλάβα τῶν Μπατεμπέλων, καὶ κάμε τέπο στὸ βασιλόπουλο.

Ἡ Ὀ'Δάλια ἀνοίγει τὰ μάτια, ρίπτει βλέμματα εὐγνωμοσύνης καὶ οἴκτου πρὸς τὸν ὑπερασπιστήν της, καὶ περιμένει μὲ συγκίνησιν νὰ ἰδῇ τί θἀπογίνῃ:

— Θὰ τὸν κτυπήσουν ; Οἱ πειθήνιοι σκλάβοι θὰ μαστιγώσουν τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως των, θῦμα τῆς εὐσπλαχνίας του ;

Διὰ τοῦ νεύματος τοῦ Γουμίρη, ἐκλέγεται εἷς ἐξ αὐτῶν νὰ ἐκτελέσῃ τὴν σκληρὰν διαταγήν. Σηκόνει ἀπὸ χάμω τὸν βούρδουλαν, διευθύνεται πρὸς τὸν Γκα'Ντού, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ τὴν θέσιν τῆς Ὀ'Δάλιας, καὶ ὑψόνει τὴν χεῖρα...

— Στάσου, ὑπήκοε τοῦ Γουμίρη ! τῷ φωνάζει ἡ νεαρὰ μαύρη· δυστυχία σου ἂν ἐγγίσῃς μὲ τὸ ὅπλον σου τὸν πιστὸν καὶ ἀθῶον του υἱόν !

Καὶ προχωροῦσα πρὸς τὸν σκλάβον, τοῦ ἁρπάζει τὸν βούρδουλαν καὶ τὸν πετᾷ μακράν. Ἔπειτα στρέφεται πρὸς τὸν βασιλέα :

— Δυστυχία εἰς σὲ προπάντων, Μεγάλε Γουμίρη, ἂν ὁ ἀπόγονος τῆς γενεᾶς σου κτυπηθῇ ἀπὸ ἕνα σκλάβον ἐξ αἰτίας μιᾶς σκλάβας. Εἶμαι ἀπὸ τὴ γειτονικὴ φυλή, ποῦ θἀγανάκτοῦσε γιὰ τὴν ἀδικία σου καὶ θὰ ἐπαινοῦσε τὴν γενναιότητά του. Ὁ Γκα'Ντοὺ εἶνε ὁ γενναῖος τῶν γενναίων. Καὶ κανεὶς δὲν σέβεται περισσότερο ἀπ' αὐτὸν τὸν πατέρα του καὶ τοὺς νόμους του.

Ὁ Γουμίρης ἔμεινεν ὀλίγας στιγμὰς ἄφωνος. Ἀφ' ἑνὸς τὸ θάρρος τῆς νεαρᾶς μαύρης τὸν κατέπλητε· ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν ὑπερήφανον ψυχήν του ἔτρεφεν ὑπερήφανον στοργὴν διὰ τὸν υἱόν του.

Ἡτοιμάζετο νἀποκριθῇ, ὅταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ ἠκούσθησαν ἄσματα καὶ κραυγαὶ χαρᾶς. Αἱ φωναὶ ἐκεῖναι δὲν ἦσαν φωναὶ ὑπηκόων τοῦ Γουμίρη, καὶ τὰ ὄργανα ποῦ ἠκούοντο μὲ αὐτὰς ἦσαν ἄγνωστα εἰς τὸν τόπον. Δὲν ἦσαν ὅμως τὰ πολεμικὰ ἐκεῖνα ταμτάμ, τὰ προκλητικὰ καὶ ἄγρια, τἀπηχοῦντα τὸ μῖσος καὶ τὴν ἔχθραν. Εἰς τοὺς ἤχους των ὑπῆρχε κάτι τὸ φαιδρόν, τὸ χαρμόσυνον...

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ κραυγαὶ πλησιάζουν. Οἱ ἦχοι εὐκρινίζονται, οἱ κρότοι τῶν βημάτων ἀναμιγνύονται μὲ τὰς κλαγγὰς τῶν ὅπλων, καὶ στίφος ἀνθρώπων ἀναφαίνεται, κινεῖται, προχωρεῖ, συντεταγμένον ὡς εἰς μάχην. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ τῶν μαύρων, διακρίνεται ἕνας ἄνθρωπος ὑψηλός, λευκοφορεμένος, καὶ πρὸ αὐτοῦ, ἐπὶ κεφαλῆς, ἐμπρὸς-ἐμπρός,ἕνας ἄλλος νέος Λευκός, φορῶν ἐπίσης λευκά.

«Ζήτω ἡ Γαλλία !...» (Σελ 298, στ. β'.)

Φαίνεται εὐτυχής, ὑπερήφανος, ζωηρός, θαρραλέος. Παίζει μὲ τὴν σπάθην ὡς παιδίον μὲ ἄθυρμα. Ἀλλὰ δὲν τὴν ἔχει διὰ νὰ πολεμήσῃ· μᾶλλον διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ καὶ νὰ ὁρκισθῇ ἐπ' αὐτῆς τὴν εἰρήνην.

Ἡ Ὀ'Δάλια τοὺς βλέπει ἐρχομένους καί, καθιστή, μὲ σταυρωμένα πόδια, μὲ τὰ χέρια δεμένα ὀπίσω, ἀναλαμβάνει τὴν στάσιν τῆς αἰχμαλώτου πλησίον τοῦ Γκα'Ντού. Οἱ ἰθαγενεῖς ἐξέρχονται ἀπὸ τὰς καλύβας των καὶ ὁ Γουμίρης σπεύδει εἰς τὴν θύραν τῆς ἰδικῆς του. Τί συμβαίνει ; Καὶ πῶς ἕνας Λευκὸς μὲ τὸν υἱόν του εἶνε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τοῦ Ντα'Σαγκουί ; Ποίαν χαρμόσυνον εἴδησιν φέρουν ; τίνων ἀγαθῶν ἀποφάσεων ἔρχονται κομισταί ; Καὶ τί θὰ ζητήσουν εἰς ἀντάλλαγμα ;

Ἡ Ὀ'Δάλια μειδιᾷ πρὸς τὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία παρουσιάζεται ἐμπρός της, καὶ μία τῶν μορφῶν τῆς ὁποίας προβάλλει φωτεινὴ ὡς ἄστρον ἐντὸς νέφους. Εἶνε συγκεκινημένη, ἀλλὰ μὲ γαλήνην καὶ χαράν.

Ἀλλ' ἰδού, αἱ πρῶται τάξεις τοῦ στρατοῦ παρουσιάζονται ἐνώπιον τοῦ Γουμίρη, τὸν χαιρετοῦν μὲ τὰ ὅπλα πρὸς τὰ κάτω, καὶ προχωροῦν ἔπειτα πρὸς τὴν αἰχμάλωτον. Ἀπὸ τὸν σταματήσαντα ὅμιλον, ἀποσπᾶται ὁ νεαρὸς Λευκός. Προχωρεῖ πρὸς τὴν Ὀ'Δάλιαν, χαμηλόνει ἐνώπιόν της τὴν σπάθην, διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὴν ἡρωΐδα τοῦ πολέμου, καὶ τείνει πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα διὰ νὰ τὴν σηκώσῃ.

Διότι ἡ Ὀ'Δάλια δὲν εἶνε πλέον ἡ αἰχμάλωτος τοῦ Γουμίρη καὶ τοῦ Γκα'Ντού, οὔτε ἡ κατάδικος δι' ἔγκλημα ἐσχάτης προδοσίας. Ἡ Ὀ'Δάλια εἶνε ἡ ἀπελευθερώτρια, ἡ σώτειρα τῆς πατρίδος της. Δὲν εἶνε πλέον ἡ Ὀ'Δάλια ἡ σκλάβα τῶν Λευκῶν. Εἶνε ἡ Ὀ'Δάλια ἡ Νικήτρια !

Ἐγείρεται,εὐτυχής, με λάμψιν χαρᾶς εἰς τὰ μάτια, καὶ ἀφίνεται νὰ ὁδηγηθῇ ὑπὸ τοῦ νεαροῦ της κυρίου ἐνώπιον τοῦ πατρὸς τοῦ Γκα'Ντού.Οὗτος περιμένει νὰ ἰδῇ τὸ ἀποθησόμενον, περὶ τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ Ὀ'Δάλια εἶνε ἥσυχος ἐκ τῶν προτέρων. Ἐν μόνον ἴχνος ἀνησυχίας τῆς μένει· καὶ τὸ ἐμπιστεύεται εἰς τὸν κ. Τζάκ:

— Τὸ Νύχι τοῦ Πάνθηρος ; τὸν ἐρωτᾷ.

— Ἡ μητέρα μου ἔβγαλε τὴ χρυσῆ της ἁλυσίδα, ἐκρέμασε 'ς αὐτὴν τὸ φυλακτό, καὶ ἔτσι τὸ προσέφερεν εἰς τὸν Ντα'Σαγκουί. Τώρα πιστεύει ὅτι αὐτή, ἡ Μεγάλη Λευκὴ Ἀρχηγίνα, σ' ἐπεφόρτισε νὰ πᾶς νὰ τοῦ τὸ πάρῃς, διὰ νὰ τοῦ τὸ στολίσῃ μὲ τὴν ἁλυσίδα της.

— Λαμπρὰ ἰδέα ! εἶπεν ἡ Ὀ'Δάλια.

Ὁ Γκα'Ντοὺ τοὺς παρηκολούθει παντοῦ, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν.

Ἡ Ὀ'Δάλια ἐστράφη καὶ εἶπε πρὸς τὸν Τζάκ, παρουσιάζουσα πρὸς αὐτὸν τὸν ἄρπαγά της :

— Εἶνε ὁ Γκα'Ντού, τὸ Βασιλόπου-

λὸ τῆς φυλῆς τῶν Μπατεμπέλων, ὁ καλὸς καὶ ἀνδρεῖος υἱὸς τοῦ Μεγάλου Γουμίρη.

Καὶ ὁ Γκα'Ντοὺ προσέθεσεν:

— Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς Ὀ'Δάλιας.

— Ὑπερασπιστής μου καὶ φίλος μου, προσέθεσεν ἐκείνη.

Τότε ὁ Γκα'Ντοὺ ὡμίλησε πρὸς τὸν Τζάκ.

— Νέε Ἀρχηγὲ Λευκέ, εἶπεν, ἂν γίνω καμμιὰ μέρα γραμματισμένος καὶ σοφός, κατὰ τοὺς νόμους τῶν προγόνων σου, θὰ παρακαλοῦσες τὸν πατέρα σου νὰ μοῦ δώσῃ γυναῖκα τὴν Ὀ'Δάλια;

— Ἡ Ὀ'Δάλια εἶνε ὁλωσδιόλου ἐλευθέρα, ἀπεκρίθη ὁ Τζάκ.

Ἡ νεαρὰ μαύρη καὶ ὁ νέος λευκὸς ἐκυττάχθησαν. Αἱ σκέψεις των συνηντήθησαν.

— Ποῦ εἶνε τὸ καλόν;

Ὁ Τζὰκ ἀνέγνωσεν εἰς τὰ μάτια τῆς σωτείρας του τὴν ἀπάντησιν ποῦ ἐζητοῦσεν:

— Ἡ Ὀ'Δάλια θὰ ἦταν χρήσιμη στὴν πατρίδα της, ὅπως καὶ σύ, Γκα'Ντού, εἰμπορεῖς νὰ εἶσαι στὴ δική σου. Ἐπάνω ἀπὸ τὰς δύο φυλάς σας, θὰ βάλετε μίαν ἄλλην μεγάλην πατρίδα: τὴν Γαλλίαν.

— Τότε, εἶπεν ἡ Ὀ'Δάλια, τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τὸν Γκα'Ντού, συγκεκινημένον, θὰ γίνω Βασιλοπούλα!

— Πατέρα, εἶπεν ὁ Τζὰκ πρὸς τὸν Φάμπρ, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο μὲ τὸν στρατὸν εὐλαβῶς ἐνώπιον τοῦ Γουμίρη, σᾶς παρουσιάζω τὸν Γκα'Ντού, τὸν καλὸν καὶ ἀνδρεῖον μνηστῆρα τῆς Ὀ'Δάλιας, τώρα Βασιλοπούλας καὶ ἀργότερα Βασιλίσσης τῶν Μπατεμπέλων.

— Ἐκ μέρους τοῦ Μεγάλου Ντα'Σαγκουί, ἀνέκραξε τότε ὁ κ. Φάμπρ, ἤλθαμεν νὰ ἐξαγοράσωμεν τὴν αἰχμάλωτον Ὀ'Δάλιαν. Προσφέρομεν εἰς τὸν Γουμίρην τὸ μισόν μας δάσος τῶν καουτσούκ, ἀντὶ τοῦ ὁποίου θὰ μᾶς δώσῃ μόνον τὸ τέταρτον τοῦ μεταλλείου τοῦ χαλκοῦ.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε, πατέρα, νὰ προσθέσω εἰς τὴν συνθήκην ἀκόμη ἕνα ὅρον; εἶπεν ὁ Τζὰκ εὐσεβάστως.

Ὁ κ. Φάμπρ ἔκαμε νεῦμα συγκαταθέσεως· ὁ Τζὰκ εἶπε μεγαλοφώνως:

— Ὁ υἱὸς τοῦ Μεγάλου Γουμίρη θὰ διαμένῃ εἰς τὴν φυλήν μας καὶ εἰς τὸ σπίτι μας δύο ἐποχὰς τὸν χρόνον, διὰ νὰ τοῦ μάθωμεν τὴν γλῶσσάν μας καὶ τὴν σοφίαν μας.

— Θὰ τοῦ μάθετε καὶ τὴν πολεμικήν σας τέχνη; ἠρώτησεν ὁ Γουμίρης, ἐννοῶν τὰ βεγγαλικά.

— Κι' αὐτή, καὶ πολλὰ ἄλλα! ἀπήντησεν ὁ κ. Φάμπρ.

— Αἱ προτάσεις σας εἶνε γενναῖαι, σὰν τὸν ἥλιο ποῦ ὡριμάζει τοὺς καρπούς, εἶπεν ὁ βασιλεὺς Γουμίρης. Τὰς δεχόμεθα μὲ προθυμίαν κ' εὐγνωμοσύνην.

— Τότε, εἶπεν ὁ κ. Φάμπρ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ βάλω τὴν τρίχρωμή αὐτὴ σημαία εἰς τὸ παλάτι σας, διὰ νὰ κυματίζῃ αἰωνίως. Διότι, εἰς τὸ ἑξῆς, ὁ βασιλεὺς Γουμίρης, ἡ οἰκογένειά του καὶ ἡ φυλή του θὰ εἶνε ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλίας.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! ἀνέκραξαν τότε ὁ βασιλεύς, ὁ υἱός του καὶ ἡ αὐλή του.

— Ζήτω ἡ Γαλλία! ἀπεκρίθησαν ὁ κ. Φάμπρ, ὁ Τζὰκ καὶ ἡ Ὀ'Δάλια.

Φωκίων Θαλερός

ΤΕΛΟΣ

ΤΗΣ «ΜΙΚΡΑΣ ΜΑΥΡΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ»

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ (*)

Ἡ συνήθεια τοῦ νὰ λούεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν θάλασσαν φαίνεται ὅτι εἶνε ἀρχαία, ὅσον καὶ ἡ καταγωγή του. Τὰ πρῶτα διασωθέντα γραπτὰ μνημεῖα περιέχουν περιγραφὰς τῆς χρήσεως τῶν θαλασσίων λουτρῶν. Δύναταί τις λ. χ. νὰ εὕρῃ σχετικὰ χωρία εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ εἰς ἄλλους ἀρχαίους συγγραφεῖς. Ἰδίως ὅμως ἡ θαλασσόβρεκτος ἡμῶν χώρα πολλὰς ἀνέκαθεν παρέσχεν εὐκολίας διὰ τὴν χρῆσιν τῶν τοιούτων λουτρῶν, καθ' ὅσον πλεῖσται ὅσαι πόλεις καὶ χωρία εἶνε παραθαλάσσια. Ἀλλὰ καὶ τῶν μεσογειοτέρων μερῶν οἱ κάτοικοι πολλάκις εἰς τὰς ὀχι μακρὰν ἀπεχούσας παραλίας προσφεύγουν διὰ τὴν χρῆσιν τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης ἐνέχει, καὶ εἰς ποσότητα σημαντικήν, χλωριοῦχον νάτριον, ἅλας κοινὸν ἢ μαγειρικόν. Τοῦτο ἄλλως τε εἶνε γνωστόν, ἀφ' οὗ τὸ μαγειρικὸν ἅλας παράγεται ἐκ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, τὸ ὁποῖον ἐκκρυσταλλοῦται διὰ ἐξατμίσεως συνεπείᾳ ἡλιασμοῦ ἐντὸς αὐλάκων ἢ λιμνῶν τεχνητῶν. Τὸ ποσὸν τοῦ ἅλατος παραλλάσσει ἀναλόγως τῶν διαφόρων θαλασσῶν. Οὕτω τὸ ὕδωρ τῆς Μεσογείου περιέχει κατὰ προσέγγισιν 4 τοῖς ἑκατόν· τὸ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ 3 τοῖς ἑκατόν, κτλ. Ἐκτὸς τοῦ ἅλατος περιέχει καὶ θειϊκὸν μαγνήσιον, κάλιον καὶ ἀσβέστιον, ἐλαχίστην ποσότητα ἰωδίου καὶ βρωμίου καὶ μόρια φυτικῶν οὐσιῶν, τὰ ὁποῖα προσκολλῶνται εἰς τὸ σῶμα τοῦ λουομένου.

Ἡ ἐνέργεια τῶν θαλασσίων λουτρῶν ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν *θερμοκρασίαν* τοῦ ὕδατος τῆς θαλάσσης,—ἡ ὁποία ποικίλει ἀπὸ 16° ἕως 22° ἑκατονταβάθμου,—ὡς καὶ εἰς τὴν καταναγκαστικὴν οὕτως εἰπεῖν εἰσπνοὴν τοῦ ἀέρος αὐτῆς, ὁ ὁποῖος εἶνε καθαρώτατος καὶ ἀπηλλαγμένος πάσης ἐπιβλαβοῦς οὐσίας. Ἐπίσης ὀφείλεται εἰς τὸν *καθαρισμόν*, ὅστις ἐπέρχεται εἰς τὸ δέρμα, εἰς τὴν ἄσκησιν τῶν μυῶν διὰ τῶν κινήσεων τοῦ κολυμβήματος, ὡς ἐνίοτε καὶ εἰς τὰ συστατικά, ὅσα ἐνέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ θαλασσίου λουτροῦ εἶνε ἢ ἄμεσα καὶ ἐν αὐτῷ τῷ λουτρῷ ἐκδηλούμενα, ἢ ἐπακόλουθα καὶ μετὰ ταῦτα παρατηρούμενα. Τὸ σπουδαιότερον ἄμεσον ἀποτέλεσμα ἔχει τὸ θαλάσσιον λουτρὸν κοινὸν μὲ τὴν ἐν γένει ψυχρολουσίαν. Εἶνε δὲ τὸ αἴσθημα ψύχους, τὸ ὁποῖον δοκιμάζει ὁ λουόμενος, εὐθὺς ὡς καταδυθῇ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε τόσῳ μεγαλείτερον, ὅσῳ μεγαλειτέρα εἶνε ἡ διαφορὰ τῆς θερμοκρασίας τοῦ ὕδατος ἀπὸ τὴν φυσιολογικὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος. Κατὰ τὴν ῥιγικίασιν ταύτην ἢ τὸ πρῶτον ῥῖγος, τὸ δέρμα καὶ ἐν γένει τὰ περιφερικὰ ἀγγεῖα συσπῶνται, καὶ ἀπωθοῦνται τὰ ὑγρὰ καὶ τὸ αἷμα ἀπὸ τῆς περιφερείας τοῦ σώματος πρὸς τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα. Ἐκτὸς τούτου ἐπέρχεται εἶδος τεχνητῆς δυσπνοίας καὶ ἐπιτάχυνσις τῶν ἀναπνευστικῶν κινήσεων.

Μετὰ τὸ πρῶτον ἐκεῖνο αἴσθημα τοῦ ῥίγους, τὸ σῶμα βαθμηδὸν ἐξοικειοῦται πρὸς τὸ περιβάλλον ὕδωρ, ἡ συστολὴ τῶν ἀγγείων παρέρχεται, τὸ αἷμα παλινδρομεῖ εἰς τὴν περιφέρειαν καὶ εἰς τὸ δέρμα, ἐν γένει δὲ ἐπέρχονται τὰ φαινόμενα τῆς *ἀντιδράσεως*. Εἰς τὴν παλινδρόμησιν αὐτὴν τοῦ αἵματος ἀπὸ τὰ ἐσωτερικὰ ὄργανα πρὸς τὸ δέρμα καὶ τἀνάπαλιν, ὀφείλεται κατὰ τὸ πλεῖστον ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ ὠφελιμότης τῶν θαλασσίων λουτρῶν.

Τὸ πρῶτον ῥῖγος μετ' ὀλίγον, ὡς ἐλέχθη, ἐκλείπει καὶ ἐπέρχεται δεύτερον. Ἡ σφοδρότης τοῦ πρώτου ῥίγους, ἡ ἀντίστασις πρὸς αὐτό, καὶ τὸ μεταξὺ τούτου καὶ τοῦ δευτέρου χρονικὸν διάστημα, ποικίλλουν. Ἐκ τῶν λουομένων τινὲς μὲν οὐδεμίαν αἰσθάνονται σχεδὸν ἐντύπωσιν εἰσερχόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δύνανται νὰ μείνουν ἐντὸς αὐτῆς, ἐὰν εἶνε μάλιστα κολυμβηταί, ἡμίσειαν ἢ καὶ ὥραν ὁλόκληρον, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὸ δεύτερον ῥῖγος. Τὸ τοιοῦτο παρατηρεῖται εἰς τοὺς ὑγιεῖς καὶ εὐρώστους, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς συνηθισμένους εἰς τὴν ψυχρολουσίαν. Ἀπεναντίας ἄλλοι, καὶ αὐτοί εἶνε οἱ περισσότεροι, καταλαμβάνονται ὑπὸ αἰσθήσεως ζωηρᾶς τοῦ ψύχους, ὑπὸ περισφίγξεως καὶ καταπιέσεως τοῦ στήθους καὶ τοῦ ἐπιγαστρίου, γίνονται ὠχρότατοι, συσπῶνται οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου, ἔχουν σκοτοδινίαν καὶ παλμούς, καὶ αἰσθάνονται ἐσωτερικὴν καῦσιν εἰς τὸν θώρακα καὶ βῆχα ἐλαφρόν. Ὅλα ταῦτα παρέρχονται ταχέως ἢ βραδέως, κατὰ τὴν κρᾶσιν ἑκάστου, καὶ παρακολουθοῦνται ὑπὸ *εὐφορίας*, τῆς εὐαρέστου

(*) Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ κ. Λαμπρινοπούλου περὶ Λουτρῶν, ἀποσπῶμεν καὶ τὸ ἐνδιαφερὸν καὶ χρήσιμον τοῦτο κεφάλαιον. Σ.τ.Δ.

δηλαδὴ ἐκείνης θερμάνσεως, ἥτις τέρπει τὸν λουόμενον.

Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι καταλαμβάνονται ὑπὸ σφοδροτάτου ῥίγους, εὐθὺς ὡς εἰσέλθουν εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε καὶ κραυγάζουν. Ἡ χροιὰ των γίνεται κυανῆ, οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου ἐξαλλοιοῦνται βαθέως. Εἰς τούτους τὸ ῥῖγος ἄλλοτε μὲν ἐκλείπει, ἀλλ' ἐπανέρχεται μετὰ τρία ἢ τέσσαρα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἄλλοτε δ' ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχῃ αὐτοὺς εἰς τὴν δυσάρεστον ἐκείνην κατάστασιν, ἐφ' ὅσον διαμένουν ἐντὸς τῆς θαλάσσης, καὶ ὅταν ἐξέλθουν ἐκ τοῦ ὕδατος, ῥιγοῦν καὶ αἰσθάνονται φρικίασιν εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ συγκρούουν τοὺς ὀδόντας.

Ὑπάρχουν καὶ οἱ μὴ ἀνεχόμενοι τὰ λουτρὰ ἐξ ἰδιοσυγκρασίας. Βαθμηδὸν ὅμως καὶ κατ' ὀλίγον ἡ *συνήθεια* ἐξαλείφει ἢ ἐλαττώνει τὴν τοιαύτην διάθεσιν, καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς ἀντιπάθειαν πρὸς τὰ λουτρὰ τῆς θαλάσσης. Καὶ τὸ κολύμβημα ἄλλως συντελεῖ πρὸς τοῦτο, ὥστε νὰ βραχύνῃ τὴν διάρκειαν τοῦ πρώτου ῥίγους καὶ νὰ βραδύνῃ τὴν εἰσβολὴν τοῦ δευτέρου.

Μετὰ τὰ πρῶτα θαλάσσια λουτρά, οἱ πλεῖστοι αἰσθάνονται γενικὴν κόπωσιν καὶ κάματον τοῦ σώματος καὶ τῆς διανοίας, τάσιν πρὸς ὕπνον καὶ ὀκνηρίαν ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας καὶ ἰδίως μετὰ τὸ φαγητόν, τὴν δὲ νύκτα κοιμῶνται βαθέως καὶ βαρύτερον τοῦ συνήθους. Μετά τινας ὅμως ἡμέρας ἡ κόπωσις αὕτη παρέρχεται, ἡ χροιὰ αὐτῶν γίνεται εὐανθεστέρα, βαθμηδὸν δὲ ἐξαλείφονται τὰ φαινόμενα τῆς καταπτώσεως, καὶ παρατηρεῖται ζωηρότης τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν δυνάμεων.

***

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω εἶνε φανερὸν ὅτι ἡ ἐν τῇ θαλάσσῃ λοῦσις δὲν εἶνε μέσον *ἀδιάφορον*, δὲν πρέπει δὲ νὰ τὴν ἐπιβάλλῃ ὁ συρμὸς καὶ νὰ τὴν ὑπαγορεύῃ ἡ συνήθεια, διότι, ὡς εἴδομεν, τὸ λουτρὸν τῆς θαλάσσης δὲν ἐνεργεῖ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον εἰς ὅλους, οὐδὲ τὸ ἀνέγονται ἐξ ἴσου ὅλοι.

Ἡ διὰ τοῦ *καθαρισμοῦ* τοῦ δέρματος ἐνέργεια τοῦ θαλασσίου ὕδατος ἐπὶ τοῦ σώματος, μεθ' ὅσα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐλέχθησαν, καθιστᾷ περιττὴν πᾶσαν περαιτέρω ἀνάπτυξιν.

Ἐπίσης τὰ λουτρὰ τῆς θαλάσσης, ὡς ἐλέχθη, ἐνεργοῦν εὐνοϊκῶς διὰ τῶν κινήσεων καὶ τῆς ἀσκήσεως τῶν μυῶν διὰ τοῦ *κολυμβήματος*. Τὸ κολύμβημα σκοπὸν ἔχει νὰ διατηρῇ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος καὶ νὰ μετακινῇ αὐτὸ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην διεύθυνσιν, συνίσταται δὲ εἰς κινήσεις μεθοδικὰς ὅλων σχεδὸν τῶν μυῶν τοῦ σώματος.

Τὸ κολύμβημα μανθάνεται ἀπὸ τῆς παιδικῆς ὡς ἐπιτοπλεῖστον ἡλικίας, λόγῳ τῆς ἐκ τοῦ ἀσυναισθήτου ἐκπηγαζούσης ἀφοβίας τῶν μικρῶν, εἴτε αὐτομάτως, εἴτε ἀλληλοδιδακτικῶς. Ἐν τούτοις εἰς διαφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης ὑπάρχουν εἰδικαὶ σχολαὶ κατηρτισμέναι παρὰ τὰς παραλίας ἢ τὰ παραποτάμια, εἰς τὰς ὁποίας διδάσκεται θεωρητικῶς καὶ πρακτικῶς τὸ κολύμβημα ὑπὸ διδασκάλων, ὅπως ἡ ἱππασία, ἡ ξιφασκία καὶ αἱ λοιπαὶ σωματικαὶ ἀσκήσεις. Σχολὴ τοιαύτη ἱδρύθη πρό τινων ἐτῶν ἐν Νέῳ Φαλήρῳ.

Καὶ ἀπὸ τὰ *συστατικὰ* ἐν τέλει, τὰ ὁποῖα ἐνέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ, προκύπτει ἐνέργεια διὰ τῶν λουτρῶν ἐπὶ τοῦ σώματος, ὄχι ὅμως καὶ πολλοῦ λόγου ἄξια. Διότι, ἐκτὸς τῆς ἐρεθιστικῆς ἐνεργείας, ἣν ἐπιφέρουν εἰς τὸ δέρμα τὰ διάφορα ἅλατα τοῦ θαλασσίου ὕδατος, οὐδὲν ἄλλο ἐπέρχεται, ἀφ' οὗ, ὡς παρετηρήθη, ἀπορρόφησις καὶ διείσδυσις εἰς τὸν ὀργανισμὸν τῶν ἁλάτων δὲν συμβαίνει, ὡς ἐπιστεύετο ἄλλοτε.

Κατεδείχθη, ὅτι τὰ θαλάσσια λουτρὰ εἶνε μέσον ἐνδυναμωτικὸν συνάμα καὶ δροσιστικόν, πολύτιμον καὶ προστὸν εἰς ὅλας τὰς καταστάσεις τοῦ ὀργανισμοῦ, καὶ πρέπει νὰ τηρῶνται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν αὐτῶν ἀπαρεγκλίτως ὑγιεινοί τινες κανόνες, ὅπως μὴ ἀποφέρῃ βλάβην ἀντὶ ὠφελείας ὁ λουόμενος.

Καὶ πρῶτον μὲν δὲν πρέπει νὰ εἰσέρχεταί τις εἰς τὴν θάλασσαν ἔχων τὸν στόμαχον πλήρη, ἢ νὰ εἶνε κάθιδρος, (ἂν καὶ δὲν εἶνε ἀπαραίτητον νὰ εἶνε ἐντελῶς ξηρὸν τὸ δέρμα.)

Ὀρθὸν εἶνε νὰ ἀρκῆταί τις ἐν γένει εἰς ἓν λουτρὸν τὴν ἡμέραν.

Ἡ εἰς τὴν θάλασσαν εἴσοδος πρέπει νὰ γίνεται ταχεῖα καὶ ἡ ἐμβάπτισις τοῦ σώματος ὁλοκλήρου διὰ μιᾶς, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς κεφαλῆς· ἤ, ἂν τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν, πρέπει νὰ περιβρέχεται πρὸ τῆς καταδύσεως ἡ κεφαλὴ δι' ὕδατος. Ὅταν εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν θάλασσαν, δὲν πρέπει νὰ μένῃ ἀκίνητος, οὐδὲ νὰ ἔχῃ τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ τὸ ἄλλο ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἀέρα, ἀλλὰ νὰ κινῆται ἐμβαπτισμένος εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ ἂν δὲν γνωρίζῃ νὰ κολυμβᾷ, νὰ ἀκομιμῆται τὰς κολυμβητικὰς κινήσεις.

Κατ' ἀρχὰς ἡ διάρκεια τοῦ λουτροῦ πρέπει νὰ εἶνε βραχεῖα, πολλάκις μάλιστα εἶνε ἀνάγκη νὰ περιορισθῇ τις εἰς ἕνα καταδυθισμὸν καὶ νὰ ἐξέλθῃ ἀμέσως. Τὰ πρῶτα λουτρὰ συνήθως εἶνε διαρκείας 3' ἕως 5' λεπτῶν τῆς ὥρας, κατόπιν παρατείνονται μέχρι δέκα λεπτῶν ἢ καὶ τετάρτου ἢ καὶ ἡμισείας ὥρας· ἡ παρατεταμένη ὅμως διαμονὴ ἐπιβραδύνει τὴν ἐπέλευσιν τῆς δεούσης ἀντιδράσεως τῆς τόσον ἐξυγιαστικῆς. Ἐν γένει ὁ κανὼν εἶνε νὰ μὴ περιμένῃ τις τὸ δεύτερον ῥῖγος, τὸ ὁποῖον ἀνάγκη νὰ θεωρηθῇ ὡς κριτήριον τοῦ ὅτι τὸ λουτρὸν διήρκεσεν *ὑπὲρ τὸ πρέπον*.

Ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἐξέρχεται ἐπίσης ὁ λουόμενος ὅπως καὶ εἰσέρχεται, ἀπαγορεύεται δὲ τὸ νὰ ἐξέρχεται καὶ νὰ εἰσέρχεται ἐπανειλημμένως.

Εὐθὺς ὡς ἐξέλθῃ ὁ λουσθεὶς περιτυλίσσεται μετ' ἐπιμελείας καὶ καθ' ὁλοκληρίαν ἐντὸς σινδονίου, δι' οὗ τριβόμενος ἀφαιρεῖ τὴν ὑγρασίαν ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος καὶ ἐρεθίζει τὸ δέρμα μέχρις ὑπεραιμίας. Ἐνδύεται δὲ ταχέως καὶ κινεῖται, εἰ δυνατόν, εἰς τὸ ὕπαιθρον, ἐπὶ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας τοὐλάχιστον, ἢ κάμνει ἐλαφρὰς ἀσκήσεις γυμναστικάς, διὰ νὰ ἐπέλθῃ τελεία ἡ ἀντίδρασις. Ἐὰν δὲ εἶνε ἐξ ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους διαρκεῖ ἡ τοῦ ψύχους αἴσθησις, πίνει ὀλίγον οἶνον ἢ ζεστὸν ποτόν. Τρώγει μετὰ παρέλευσιν ἡμισείας ὥρας τοὐλάχιστον.

Τὰ λουτρά, ὡς γνωστόν, γίνονται παρ' ἡμῖν ἀπὸ τοῦ Μαΐου μέχρι τοῦ Σεπτεμβρίου συμπεριλαμβανομένου. Καταλληλοτέρα ἐποχὴ θεωρεῖται ἡ τοῦ Μαΐου μέχρι τῶν μέσων τοῦ μηνὸς Ἰουλίου καὶ κατὰ Σεπτέμβριον· ἰδίως κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον μῆνα ἡ θερμοκρασία τῆς θαλάσσης τυγχάνει εὐαρέστως δροσερά.

Γ. Δ. Λαμπρινόπουλος, *Ἰατρός*.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Νηπιακὸς διάλογος:

— Γιατί τὸ φεγγάρι εἶνε ἔτσι φαγωμένο;

— Ἔλυωσε ἀπὸ τὴ ζέστη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος

***

Ὁ μικρὸς Τοτὸς κλαίει. Ἔξαφνα παύει καὶ ἐρωτᾷ:

— Μαμμά, γιατί κλαίω;

— Γιατὶ δὲ σάφισα νὰ βγῆς ἔξω μὲ τὴ βροχή.

— Ἄ ναί!

Καὶ ὁ Τοτὸς ξαναρχίζει τὰ κλάμματα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόκκινης Παπαρούνας

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟΡΩΝ

Δι' εἰσφορᾶς τῆς *Φωτοκιμάσεως* ἀνενεώθη δι' ἓξ μῆνας ἡ ἐγγραφὴ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 28 ἀπόρου. Εὖγε εἰς τὴν καλήν μου φίλην.

Δεινοκαθουμένη Ἑλλὰς τοῦ 21, ξεύρεις ὅτι τὸ ψευδόνυμόν σου δὲν τὸ ἀνενέωσες διὰ τὸ τρέχον ἔτος;

Ἤθελα νὰ ἔβλεπα κ' ἐγώ, *Ἥρω τῆς Κεφαλληνίας*, αὐτὸ τὸ βουνόν, τὸ ὁποῖον ἡ ἀνατολὴ τῆς σελήνης μετέβαλεν εἰς ἡφαίστειον. Πολὺ ζωηραὶ αἱ περιγραφαί σου, εὖγε!

Ὁ ἀγαπητός φίλος καὶ ἔνθερμος θιασώτης τῆς Διαπλάσεως κ. Θεόδωρος Π. Λέκας ἠρραβωνίσθη μετὰ τῆς δεσποινίδος Τασίας Νικολοπούλου. Ἐγκάρδια θερμότατα συγχαρητήρια.

Σὲ συγχαίρω διὰ τὸ ἄριστα, *Ἰάπων Νικηά*. Ὅταν ἀλλάξῃς διεύθυνσιν, *ἀμέσως* πρέπει νὰ μὲ εἰδοποιῆς, διὰ νὰ μὴ χάνωνται τὰ φύλλα στελλόμενα μὲ τὴν παλαιὰν ταινίαν.

Προαδωνιωμένη Ἐλευθερία, τὸ γραμματάκι σου, ἐξυπνότατον, μὲ κατεγοήτευσε. Ἐπέρασε λοιπὸν τὸ πρήξιμον καὶ ἀφηρέθη ὁ κωμικοτραγικὸς ἐπίδεσμος;

Ὄχι, *Ἀρχιεπίσκοπε Γερμανέ*, ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε σύνδρομητής μου,—εὐτυχῶς, ἀφοῦ διέπραξε τέτοιον ἔγκλημα. Χαίρω ποῦ ἔκαμες ἐξ αἰτίας μου τόσον καλὰς γνωριμίας.

Ναί, *Ἀγοροκόριτσο*, τὸν χειμῶνα, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν σας ὁ θίασος τῆς κυρίας Κυβέλης, καὶ θὰ παίξῃ καὶ τὰ ἔργα τοῦκ. Φαίδωνος, ποῦ τόσον ἐπιθυμεῖς νὰ ἰδῇς. Εἰμπορεῖς νὰ τὸν ἐρωτήσῃς ὅ,τι θέλῃς δι' ἐπιστολῆς σου, κ' εὐχαρίστως θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ.

Σοῦ ἐνέκρινα εἰς τὸ 33ον φύλλον τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐζήτησες, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, καὶ ὄχι Ἀνθισμένη Ἀκακία. Σ' εὐχαριστοῦμεν ὅλοι διὰ τὸ ἐνδιαφέρον.

Εὖγε, *Χουριέτ*, πολὺ ὡραῖα γράφεις μόνη σου, χωρὶς τὴν βοήθειαν κανενός. Χαιρετισμοὺς εἰς τὴν *Γαλανὴν Πατρίδα*.

Τὸ ποίημά σου διὰ τὸν Διαγωνισμὸν ἐλήφθη, *Ἄπολλον*. Ἀλήθεια, χάνουν πολὺ ὅσοι δὲν ἔχουν ψευδώνυμον καὶ δὲν λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας

Πῶς ἐπῆγε τὸ ψάρευμα εἰς τὸν Σελινοῦντα, *Ἱερὰ Φλόξ*; Καὶ ὁ καλὸς Μπάρμπα-Κώσταις, ποῦ ἂν καὶ ἑβδομηντάρης, παρ' ὀλίγον νὰ γίνῃ συνδρομητής μου, τί κάμνει; Ἔλυσε κανένα αἴνιγμα; Τώρα ποῦ ἐδρόσισε λιγάκι, γράφε μου συχνότερα.

Δὲν πειράζει, *Νέλσων*, ἂν ἔχασες τὸν ἀριθμόν. Ἀρκεῖ ὅτι τὸν ἐξύρω ἐγώ, καὶ ἂν κερδίσῃς, θὰ λάβῃς τὸ δῶρόν σου, χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃς.

Καὶ ἡ ζωὴ ποῦ περνᾷς, καὶ τὸ γράμμα σου, καὶ ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ σου, ὅλα ὡραῖα, *Μία Μέλισσα*! Καὶ βέβαια ποῦ δὲν πειράζει νὰ κοιμᾶσαι ὀλίγον τὸ μεσημέρι, ὅπως εἶσαι καὶ ὅπου βρεθῇς.

Ναί, *Πλοιαρχε Νέμε*, ἡ ἐν Γενεύῃ σπουδάζουσα μουσικὴν καὶ λαβοῦσα ἐσχάτως τὸ πτυχίον της μὲ τόσους ἐπαίνους. Δὶς *Μελπομένη Λογοθέτου*, εἶνε ἡ παλαιά μας φίλη *Ἀκακία*, ἡ ὁποία μοῦ ἔστειλε κ' ἐκείνα τὰ εὔμορφα ποιήματα.

Αἱ φωτογραφίαι ἐλήφθησαν, *Πατριώτη τοῦ Ὁμήρου*. Δὲν πιστεύω νὰ κάμῃς πάλιν ἕξη μῆνες νὰ μοῦ γράψῃς!..

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: *Σκάϊλαρκ*, α. (Ε.Ε.) *Ἔρημον Ὀρφανόν*, α. *Ξερὴ Ἀνεμώνη*, κ (Θ.Α.) *Ἐρεχθεῖον*, α. *Ἐρυθρᾶ Θάλασσα*, κ. (!) *Δόξα τῆς Πατρίδος*, α. (+) *Γλυκὸ Χαμόγελο*, α. (Γ.) *Βράχος τῆς Φρεαττύος*, α. (3—1) *Ἀργυροφόντης Ἑρμῆς*, α. (Γ. Ν.) *Ἔρημος Ἀκτή*, κ. (Θ. Α.) *Ἀργοναυτικὴ Ἐκστρατεία*, κ. (Τ. Δ.) *Περιπαθὴς Μελῳδία*, κ. (Α. Α.) *Σπαρταριστικὸς Ζωμός*, α. (++) *Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος*, α. (Α.Δ.) *Πέπλος τῆς Ἀθηνᾶς*, κ. *Πεντάμορφη*, κ. *Μικρὸς Πυροπληκής*, α. (Β. Α.) *Κρητικὸν Κάστανον*, α. (+) *Κρητικὸ Ναυτόπουλο*, α. *Εὐβοϊκὸς Ὁρίζων*, α. (;;) *Ἐρυθρὸς Σταυρός*, α. *Μοῖρα τῶν Πτωχῶν*, κ. *Δόξα τῶν Ψαρῶν*, α. (Ζ.) *Βράχος τῶν Γλάρων*, α. *Κρητικὴ Ἄβρα*, κ. *Εὐαίσθητον Ἄνθος*, κ. *Ἄρμα τοῦ Φοίβου*, α *Ἑσπερινὴ Γαλήνη*, κ. *Ἑστιάς Παρθένος*, κ. *Γυφτοπούλα*, κ. *Ἀργυρᾶ Σελήνη*, κ. *Ρίου ἡ Ἀκρογιαλιά*, κ. *Πανελλήνιος Ἰδέα*, α, (½ τοῦ 0) *Ἐθνικὴ Ποντικοουρά*, α. (=;.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ὁ *Τιμενὸς Κύριος* (0) μὲ *Δροσόλουστον Αὐγήν*, *Κόκκινην Παπαρούναν*, *Διαφευσθεῖσαν Ἐλπίδα*, *Λεσβίαν Ἀηδόνα*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Βασίλισσαν τῶν Ἑλλήνων*, *Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος*, *Συριανὴν Ναυτοπούλαν*, *Νοικοκυρούλαν*—ἡ *Κόκκινη Παπαρούνα* (0) μὲ *Χριστὸ Παγῶνι*, *Γαλανὸ Ματάκι*, *Χαρίεσσαν Χελιδόνα*, *Βασίλισσαν τῶν Ἑλλήνων*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φιλὶ τῆς Μάνας* (ἡ διεύθυνσις ἠλλάχθη· καλὰ κάμνεις ποῦ προγυμνάζεσαι·) *Γλυκοχάραμα* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς... σοῦτ!) *Λάτρην τοῦ Ὡραίου* (βραβεῖον ἔστειλα· ἔχει καλῶς·) *Μελαγχολικὴν Ὀνειροπόλον* (ἔλαβα·) *Ἰωάνναν Λάρη* (κι' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πῶς συνέβη αὐτὸ· τυπογραφικὸν λάθος; ἰδικόν μου; θὰ ἐρευνήσω καὶ θὰ σοῦ 'πῶ·) *Γλυκεῖαν Ἐλπίδα* (ἡ ἐπιστολή σου ἔχει ὅλην τὴν δροσερότητα τῆς ἐξοχῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μοῦ γράφεις·) *Ἰωνικὸν Οὐρανὸν* (ἐλήφθη·) *Ρέμβην* (εὐχαριστῶ πολὺ· ὄχι, καμμία δυσαρέσκεια·) *Λοξίαν Ἀπόλλωνα* (ἔστειλα τὸν «Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης»·) *Ἠλιούδαν* (ἡ φωτογραφία σου θὰ δημοσιευθῇ μετὰ τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὸ προσεχές·) *Ἰσίδωρον Ν.* (ὡραιοτάτη ἡ περιγραφὴ τῆς πυρκαϊᾶς τῆς ἐκκλησίας· χαιρετισμοὺς πρὸς τὴν *Ζιλχὰ-Χανούμ*·) *Ποιμενικὴν Φλογέραν* (ἔστειλα· αἱ μικραὶ τοῦ κ. Φ. σ' εὐχαριστοῦν πολὺ-πολὺ διὰ τὴν ὡραιοτάτην κάρταν·) *Στρατηλάτην τῆς Ἀσίας* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ὄνειρον τῆς Κύπρου* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ· ἔστειλα·) *Δάκρυ Ὑποδούλου Ἕλληνος* (ὅλα ἐλήφθησαν· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητής·) *Ὄνειρον τῶν Ἑλλήνων* (ὄχι δά, εἶνε λάθος· ἐγὼ τὸ μετέβαλα·) *Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχον* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν βαθμόν· μὴν ἀργῇς τόσον νὰ μοῦ γράψῃς, διότι αἱ ἐπιστολαί σου μοῦ ἀρέσουν πολύ·) *Σκάϊλαρκ*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 5 *Αὐγούστου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 25 Αὐγούστου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 5 Σεπτεμβρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 21 Σεπτεμβρίου.*

360. Λεξίγριφος

Ἁπλῆ λαμπάδα θέτω
Σὲ μιὰ πολίχνη τῆς Γραφῆς,
Καὶ μὲ αὐτὸ συνθέτω
Ἓν Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἠλιακῆς Ἀκτῖνος

361. Συλλαβόγριφος.

Κοντὰ εἰς ἕνα ἄρθρον
Ἐπίρρημα σιμόναι,
Κ' ἕνα πουλὶ ὡραῖον
Ἀμέσως ξετρυπόνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γερηνίου Ἱππότου

362. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
Ὅπως ἔχω ἂν μ' ἀφίσῃς,
Καὶ κοινὸν τετράπουν ζῷον,
Ἂν με ἀποκεφαλίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἠλία Ν. Τερζάκη

363. Ἀναγραμματισμός.

Εὔκολα στὰ πλοῖα θὰ μ' εὕρῃς
Καὶ τὰ ναυτικὰ ἂν δὲν ξεύρῃς·
Στοὺς ἀγροὺς νὰ μὲ ζητήσῃς
Ἂν με ἀναγραμματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροδίσσης Θαλάσσης

364. Μωσαϊκόν.

Ἡ Ἄνδρος καὶ ἡ Κύθνος,
Ἡ Μῆλος καὶ ἡ Σίφνος,
Ἡ Ἄρτα καὶ ἡ Λαμία,
Ἀπῶνα γράμμα ἡ μία
Δανείζουν, διὰ νὰ κτισθῇ
Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκή.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιλὶ τῆς Μάνας

365. Ἀστήρ.

* * * *
* * * *
* * *
* * T * * *
* * *
* * * *
* * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται: καθέτως Ῥωμαῖος Δήμαρχος, ὁριζοντίως εἷς τῶν τριάκοντα Τυράννων, διαγωνίως δὲ λατῖνος ποιητὴς καὶ Ῥωμαῖος ἡγεμὼν τῆς Ἰουδαίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Μούσης

366. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου ζεσταίνει;

Ἐστάλη ὑπὸ Στέλλας Βουρδουμπᾶ

367. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν διάσημον Γάλλον ἐπιστήμονα, εὐεργέτην τῆς ἀνθρωπότητος:

1, Ἀρχαῖος ἱστορικός. 2, Ἀρχαία Ποιήτρια. 3, Πόλις τῆς Γαλλίας. 4, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή. 5, Θεὰ τῶν Ἀρχαίων. 6, Πτηνὸν μικρόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἐλπίδος

368. Φωνηεντόλιπον

κ - ζν - * - φλς - κ - θνν - κλζτ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρικτοῦ Ναυαγίου

369. Γρίφος.

τρο τρο τρο τρο τρο
τρο τρο τρο τρο τρο τρο
τροτρο τρο τρο τρο τρο
τροτρο τρο τρο τρο τρο
τρο τρο τρο τρο τρο
τρο τρο τρο τρο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Ἑλλάδος

Σημείωσις.—Εἰς τὸ φύλλον τοῦτο τελειόνει *ὁ πρῶτος γῦρος* τῶν Ἀσκήσεων. Ὅποιος δὲν εἶδε δημοσιευομένην τοὐλάχιστον μίαν Ἄσκησίν του, πρέπει νὰ συμπεράνῃ ὅτι δὲν ἐλήφθη Συλλογή του διὰ τὸν τρέχοντα 115ον Διαγωνισμόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εἰς τὸ προσφιλές μας **ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ** εὐχόμεθα ἔτη πολλά.—*Ἀρμάνδος*, *Ἐδουάρδος*, *Ὄσκα*. *(Θ,272)*

Δέξου, ἀγαπητὸ *Τριανταφυλλάκι*, τὰς πλέον θερμὰς εὐχάς μας ἐπὶ τῇ ἑορτῇ σου.—*Νίκος*, *Ἠλίας*, *Καίτη*, *Ἥρα*, *Ἀθηνᾶ*. *(Θ,273)*

Τὸν βίον σου, **ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑΚΙ**, ραίνω μὲ τριανταφυλλάκια.—**ΚΑΜΕΝ**. *(Θ,274)*

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΙΔΕΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ
ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ ΤΟΥ 1909
(Θ,275)

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ
Η ΓΑΛΑΝΗ ΜΑΣ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1909
(Θ-276)

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 7.—Στοὰ Πάππου.